

KAŽDÁ Z NICH TO VIDÍ JINAK...

Ášter 1/2, 08 leden 2008

Chtěla bych poradit. Je mi 54 let a před těmi lety jsem se po několikaletém trápení rozvedla. V době před rozvodem se seznámila s mým nyníšším miláčkem. Podobně jako já měla nespokojené manželství. A tak - zamilovali jsme se jako blázní a hodně jsme si vzájemně pomohli. Kytky byly vaše, které jsme spolu trávili, letěly jak splašený.

Jezdili jsme na výlety, dovolené, spolu vařili, seznámili jsme své děti a přátele. Já se rozvedla a mé dospělé děti se odstěhovaly. Bydlím tedy v bytě sama. Já jsem ale najednou nešťastná, cítím se sama. Děti mají své životy, vidím se s nimi několikrát týdně, ale to není soužití. Chtěla bych žít se svým přítelem. V tom bych našla klidnou jistotu. Ale - můj přítel bydlí s oběma svými dětmi a jejich partnery - a taky se svou manželkou - ve velkém rodinném domě, který celý život budoval. Nechce se v žádném případě od rodiny stěhovat. Jeho rodina i manželka o mě celou dobu on se mnou i nadále tráví dva až tři dny v týdnu a všechny dovolené. Tvrdí, že trvalým soužitím bychom náš vztah pokazili, že by odpadla naše romantická rande, že by upadlo do vedlejších kolejí... Že má v okolí svého bydliště celoživotní přátelské i pracovní vazby. Takhle je to najednou nevyrovnané, já ho vlastně uhním - i když jen uvnitř, navenek nic neříkám. Pokud vztah ukončím, ponesu to těžce, protože svého přítele upnula jsem se k němu po rozvodu veškerou svou láskou. Tak takhle jsem si to zvažovala a co s tím mám dělat, poradíte mi? Marcela